

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg,...

...acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.
Sunt copii.
Cu multe sănii
De pe coastă vin țipând,

Și se-mping, și sar râzând;
Prin zăpadă fac mătăanii
Vrând – nevrând.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gâlcevesc
Vrabii gureșe, când norii
Ploi vestesc.
Cei mai mari acum, din sfadă,
Stau pe-ncăierete puși;
Cei mai mici, de foame-aduși,
Se scâncesc și plâng grămadă
Pe la uși.

Colo-n colț acum răsare

Un copil, al nu știu cui;

Largi de-un cot sunt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare
Parcă nu-i.

Haina-i măturând pământul
Și-o târăște - abea - abea:
Cinci ca el încap în ea;
Să mai bată, soro, vântul,
Dac-o vrea!

El e sol, precum se vede,
Mă-sa l-a trimis în sat,
Vezi, de-aceea-i încrunțat,
Și s-avânta, și se crede
Că-i bărbat;

Cade-n brânci și se ridică,
Dând pe ceafă puțințel
Toată lâna unui miel:
O căciulă mai voinică
Decât el.

Și tot vine, tot înoată,

Dar deodată cu ochi vîi,
Stă pe loc — să mi te ții!
Colo, zgomotoasă gloată
De copii!

El degrabă-n jur chitește
Vrun ocol, căci e pierdut,

Dar copiii l-au văzut!
Toată ceata năvălește
Pe-ntrecut.

—Uite-i, mă, caciula, frate,
Mare cât o zi de post —
Aoleu, ce urs mi-a fost!
Au sub dânsa șapte sate Adăpost!

Unii-i iau grăbit la vale,
Alții-n glumă parte-i țin
— Uite-i, fără pic de vin
S-au jurat să-mbete-n cale
Pe creștin!

Vine-o băbă-ncet pe stradă
În cojocul rupt al ei
Și încins cu sfori de tei.
Stă pe loc acum să vadă
Și ea ce-i.

S-oțerește rău bătrâna
Pentru micul Barbă-Cot.
— Ați înnebunit de tot —
Puiul mamei, dă-mi tu mâna
Să te scot!

Cică vrei să stingi cu paie
Focul când e-n clai cu fân,
Și-apoi zici că ești român!
Biată bab-a-ntrat în laie
La stăpân.

Ca pe-o bufniță o-nconjoară
Și-o petrec cu chiu, cu vai,
Și se țin de dânsa scai.
Plină-i strâmta ulcioară
De alai.

Nu e chip să-i faci cu buna
Să-și păzească drumul lor!
Râd și sar într-un picior,
Se-nvârtesc și tipă-ntruna
Mai cu zor.

Baba și-a uitat învățul:
Bate;-njură, dă din mâini :
– „Dracilor, sunteți păgâni?
Maica mea! Să stai cu bățul,
Ca la câini!”

Și cu bățul se-nvârtește
Ca să-și facă-n jur ocol;

Dar abia e locul gol,
Și mulțimea năvălește
Iarăși stol.

Astfel tabăra se duce
Lălăind în chip avan:
Baba-n mijloc, căpitan,
Scuipă-n sân și face cruce
De satan.

Ba se răscolesc și câinii
De prin curți, și sar la ei.

Pe la garduri ies femeii,
Se urnesc mirați bătrânii
Din bordei.

- Ce-i pe drum atâta gură?"
- Nu-i nimic. Copii ștregari."
- Ei, auzi! Ve dea-i-aș mari,
Parcă trece-adunătură
De tătari!"